

[Inger Stilling Pedersen]

deres sprog er præget af fraser, de kan ikke tænke i abstrakte baner osv. osv. De er heller ikke vant til at tale om de emner, der ønskes belyst. Så er de faktisk dårligt stillede, disse mennesker, og de har meget små chancer for en positiv vurdering. I nogle af tilfældene, vil jeg gerne påpege, har det drejet sig om ganske jævne, almindelige arbejdere. Det bestyrker mig i dette, at det, man lægger vægt på, altså er eliteforældre. Det kunne de altså også godt være, selv om de er arbejdere, vil jeg gerne understrege.

Der lægges stor vægt på ansøgernes barn-dom, for, som der siges, man overfører jo sin egen opdragelse til sine børn. Men her viser journalerne også konflikter, idet sagsbehandlernes vurderer ud fra eget syn på opdragelse, og det kan nok give os stof til eftertanke, når man tænker på, hvordan man vil vurdere det om 10-15 år, om det så skal være den frie opdragelse eller det er en anden form for opdragelse, der skal påvirke barnet. Et ganske kort eksempel: »Hvis et barn piller«, spørger sagsbehandleren, »hvordan vil De så reagere?« Hvis man så vil oplære barnet til, at det ikke må pille ved alting, så har man ikke forstået, at børn skal undersøge alting. Konklusion: adoptivforældrene har ikke forstand på børn. Jeg kunne blive ved.

Ansøgere, der er opvokset under trange økonomiske kår, vurderes i dag som kun interesserede i det materielle. Hvorfor? Jo, fordi de er interesserede i at sikre gode økonomiske kår. De taler måske om de små glæder, de har haft i barndommen. Men det kan sagsbehandlerne ikke forstå, for de har aldrig kendt de økonomiske kår f. eks. i 1930'erne, hvor svært det har været dengang, og hvordan man kunne glæde sig over små ting. Det bliver til en hånlige nedvurdering af de personer, der virkelig kunne se, at det var noget særligt. Jeg kunne blive ved.

Mange adoptionssøgende bliver chokerede, når de får deres journaler. De føler sig hjælpeløse, de føler, de kæmper mod en overmagt; men forsøger man at klage til adoptionsnævnet, så kan det i visse tilfælde betyde, at der bliver ændret på afgørelsen, men det er meget svært, fordi dette adoptionsnævnet jo selv har lavet disse regler. Klager man til ministeren, så får man – og det er helt korrekt – besked om, at det ikke er ministerens bord, at det er nævnet, der har afgørelsen.

Derfor mener vi, at der snarest i dette nævnet, der skal afgøre sagerne, må indsættes en repræsentant for adoptivforældre, og at der må skabes mulighed for at anke til ministeren. Jeg ved, at mange har skrevet til både justitsminister og statsminister og meget andet og fået at vide, at der ikke er noget at gøre. Jeg mener, vi skal se på dette problem.

Jeg vil gerne spørge: er det rimeligt i så følelsesbetonede sager som adoptions-sager, at der ikke er noget at stille op? Ja, selvfølgelig kan man klage til ombudsmanden, og det er der mange der gør, og man får måske også medhold, men det er, som om der ikke sker mere alligevel. Man føler sig uretfærdigt behandlet og føler, der ikke er noget at stille op. Det er den lille flok, der afgør, om man kan få lov til at adoptere eller ej.

Kristeligt folkeparti har tidligere påpeget det urimelige i den bastante måde, reglerne administreres på. Man skal passe i en bestemt ramme. Kan man ikke være i den, ja, så er der ikke noget at gøre, i hvert fald meget lidt. Selv om jeg er enig med justitsministeren i, at der står i betænkningen, at det skal være retningsgivende, så administreres der meget, meget tungt.

Vi har også tidligere påpeget det forkerte i at generalisere, f. eks. med hensyn til alder. I sig selv mener jeg at alderskravene kan være rimelige nok, men der bør være plads til det individuelle; reglerne må ikke kun fungere for reglernes egen skyld, og det får man altså let det indtryk at de gør.

Vi er glade for de lempelser, der er kommet, men det er mit indtryk, at der stadig administreres alt for snævert, ikke mindst når det gælder adoptivbarn nr. 2. Selv om alt taler for, at det er det rigtige, at der bevilges barn nr. 2 – man er blevet forundersøgt og kan få det barn, familielægen har særdeles positive udtalelser, børnehaven, skolen, hele omgangskredsen siger og dokumenterer, at alt går godt, og alt taler for, at det rigtige vil være, at også barn nr. 2 kommer dér – så kan der være sket det, at faderen i hjemmet måske er blevet lidt for gammel. Moderen kan være en del yngre, hvis man har tilladt sig at gifte sig trods en vis aldersforskel. Man har ikke holdt sig til statistikken, for så måtte der kun være 2 år imellem. Husk at tænke på det, hvis man vil være adoptivforældre senere hen i livet: der må kun være 2 års forskel, ellers kommer man meget let i klemme! Det